

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Chương 103: Tiểu Thành Cuồng Nhai

Nguyên là Quán Phong Chi phát hiện Lãnh Ngung Vũ trong lúc đánh nhau với Cuồng Trảm Nộ Sát sử dụng võ công chiêu thức giống của một vị tiền bối cao nhân đã biến mất nhiều năm, vì vậy hỏi thử.

Nghe xong, Lãnh Ngung Vũ sắc mặt có vẻ khó khăn đáp :”Quán tiền bối, xin đừng giận vãn bối không thể hỏi đáp, vì gia sư của vãn bối cấm vãn bối đề cập đến danh hiệu của người, xin tiền bối lượng thứ .”

Quán Phong Chi nói :”Nếu là lệnh sư không cho người đề cập tới danh hiệu của người, chắc có lý do.” Ngung lại rồi nói :”Được rồi, chúng ta không bàn cái này nữa, còn phải nói tới từng bước tới chung ta phải thế nào?”

Nghe được câu nói của Quán Phong Chi, mọi người trầm mặc xuống.

Mọi người đều minh bạch, tuy Lâm Châu càng lúc càng gần, nhưng nguy hiểm của họ cũng càng lúc càng lớn, một cao thủ dụng độc Niên Dữ Hành cũng đủ cho mọi người đối phó, huống chi còn có tổ hợp sát thủ kinh nhân Cuồng Trảm Nộ Sát và Thiên Vương Môn trên giang hồ thế lực cường đại, nếu quả như trong Thiên Vương Tứ Dao hai người còn lại đem tin tức Hồ Phách Thần Châu tiết lộ ra, họ sẽ không phải chỉ không ngừng đối phó với mấy người này, mà là còn phải đối phó với người giang hồ vì Hồ Phách Thần Châu mà đến.

Bạch Y nói :”Do chúng ta cùng đường, không bằng chúng ta cùng đến Lâm Châu, nghe nói Huyền Thiên Thạch và Tử kiếm xuất hiện, giang hồ cao thủ nơi này nhất định rất đông chúng ta có thể thừa dịp dẫn dụ họ cùng với giang hồ cao thủ này đấu nhau, dù sao Niên Dữ Hành và Cuồng Trảm Nộ Sát trên giang hồ cừu nhân cũng rất nhiều, đến lúc đó họ sẽ vô pháp phân thân tìm chúng ta phiền nhiễu, huống chi chúng ta đã từng đối phó qua họ, nếu như nói phân chia ra, sẽ như ý nguyện của họ .”

Quán Phong Chi nghe xong, gật đầu nói :”Không sai, một khi chúng ta phân khai, thì lúc nào cũng có thể gặp công kích của họ nếu muốn lúc nào cũng phải cẩn thận.”

Bàn một lát, Quán Phong Chi nói :”Được rồi, chúng ta cứ quyết định như vậy, vạn nhất có chuyện ngoài ý gì khác, chúng ta cũng lo được, chúng ta đều trở về nghỉ ngơi đi! Ngày mai còn phải đi.” Nói xong như muốn rời khỏi.

”Vô lại đại ca, chúng ta cùng đi ra ngoài chơi đi! Người ta đều đã ở trong phòng nghỉ ngơi cả một ngày rồi, đều buồn muốn chết .” Lúc này Tuyết Nhi đột nhiên hướng tới Ngô Lai nũng nịu nói.

Thấy Bạch Vân, Lãnh Ngung Vũ, Quán Phong Chi ba người cũng có ánh mắt chờ đợi, Ngô Lai hướng tới Quán Phong Chi nói :”Quán tiền bối, không bằng chúng ta ra ngoài xem, dù sao với tất cả đều nghỉ ngơi cũng không sai biệt lắm.”

Quả thật, mọi người đều đã nghỉ ngơi hết một ngày, lúc này tinh thần đã tốt, không còn buồn ngủ.

Nghe xong, Quán Phong Chi nghĩ tới nghĩ lui, đáp :”Được rồi! chúng ta cùng đi ra ngoài, nói

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

không chừng sau này không có cơ hội nữa.” Quán Phong Chi tuy rất lo lắng, nhưng nghĩ đến Niên Dữ Hành, Cuồng Trảm Nộ sát có thể còn chưa truy đến, quyết định đem mọi người đi ra ngoài, nếu như đợi họ tới rồi, mấy người mình sẽ không cơ hội này nữa.

Mọi người nghe được Quán Phong Chi nói cùng đi, đều cao hứng đứng lên đi ra bên ngoài, hiển nhiên không có đề cao đến ý tứ của câu nói cuối cùng của lão.

Thấy hình dáng cao hứng của mấy người trẻ tuổi, Quán Phong Chi cũng chỉ có thể trong lòng cười khổ, đồng thời đã vì lộ trình sau này mà lo lắng.

Thấy mọi người đi xa, Quán Phong Chi vội đuổi theo.

Lúc này đã là chiều, nhưng ngoài khách sạn thì đèn đóm đầy trời.

Chỉ thấy trên đường người đi không ít, trước cửa của các hộ đều treo đèn lồng, chỗ nào cũng đề sạp, giống như là chợ đêm.

Thấy cảnh tượng như thế, đám người Ngô Lai cũng rất kinh ngạc, không tưởng được một tiêu thành trấn như thế bỗng có cảnh tượng phồn vinh như vậy, ngay cả Lâm châu một đại thành thị, Ngô Lai cũng rất ít khi thấy được cảnh tượng như vậy.

Tuyết Nhi, Bạch Vân hai nàng hoan hô một tiếng, rồi hướng tới đám người chạy tới, đám người Ngô Lai vội đuổi theo.

Nhìn thấy trên đường các loại các dạng sự vật, làm đám người Ngô Lai loạn cả mắt, đặc biệt là Tuyết Nhi và Bạch Vân hai nàng, nhìn đủ thứ, rờ đủ thứ, cứ một hồi chỗ này, một hồi chỗ kia, làm mấy người Ngô Lai cười khổ, chỉ có thể mau đuổi theo hai nàng.

“Trang sức, trang sức xinh đẹp!” Lúc này, bên cạnh một sạp vang lên thanh âm của chủ sạp.

Mới nghe được đồ trang sức xinh đẹp, Lãnh Ngưng Vũ, Bạch Vân, Tuyết Nhi ba nàng nhân quang lập tức hấp dẫn đi tới, thích trang sức mỹ lệ là bệnh thường có của tất cả nữ nhân.

Mới thấy Lãnh Ngưng Vũ, Bạch Vân, Tuyết Nhi ba nàng hướng tới sạp của mình, chủ sạp đã nói: “Ba vị tiểu cô nương mỹ lệ, có muốn chọn trang sức khác, ở đây đều là trang sức thượng hạng, giá cả rất tiện nghi.”

Chủ sạp là một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi, vẻ mặt tinh minh, tuyệt đối là một người rất biết buôn bán sinh ý.

Nghe được người trung niên chào mời, Lãnh Ngưng Vũ ba nàng hiếu kỳ hướng tới sạp của trung niên nhân bước tới, dù sao được người khác khen thưởng mình xinh đẹp mỹ lệ mỗi nữ nhân đều thích nghe.

Chỉ thấy sạp trước người của trung niên nhân bày ra nhiều loại trang sức, làm Lãnh Ngưng Vũ ba nàng không khỏi bắt đầu cẩn thận chọn lựa.

Lúc này, một đôi vòng tay màu xanh hấp dẫn được mục quang của Lãnh Ngưng Vũ và Tuyết Nhi, đôi vòng tay này phát ra lục quang nhàn nhạt trong trời chiều, hai người tựa hồ đồng lúc chụp lấy đôi vòng, kết quả là mỗi người chụp được một cái.

Trung niên nhân nói: “hai vị cô nương thật có mắt, đôi vòng tay này là vật có giá trị nhất trong các trang sức của ta, còn có thể ngự nhiệt.”

Hai nàng vừa nắm vào tay, chỉ cảm giác được một cỗ khí mát mẻ từ bàn tay truyền đến toàn

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

thân, quả nhiên giống như trung niên nhan vừa nói, có công hiệu chóng nóng.

Một đôi vòng tay thuần xanh này, thủ công tinh tế, Lãnh Ngung Vũ và Tuyết Nhi đeo vào trên tay, rồi không chịu bỏ xuống, tay không ngừng vuốt ve lấy.

Trung niên nhân thấy vậy nói :”Thấy hai vị cô nương thích đôi vòng tay này như thế, ta sẽ tính cho các nàng giá tốt, hai mươi lạng thế nào?”

Đôi vòng tay này chỉ là trung niên nhân đã tồn không đến năm lượng để mua được, thậm chí mới bán cho hai người mười lạng, trung niên nhân cũng là một tay chém đẹp, hẳn nhìn thấy đám người Ngô Lai y phục hoa lệ, rồi nghĩ đến chém chút.

Nghe xong, Lãnh Ngung Vũ và Tuyết Nhi nhìn nhau, sau đó đồng loạt đem mục quang nhìn Ngô Lai, hai mươi lạng tịnh không là số nhỏ, hai nàng vừa mới thay quần áo, trên người căn bản không có đem theo túi bạc.

Nhìn thấy nhãn thần chờ đợi của Lãnh Ngung Vũ và Tuyết Nhi, Ngô Lai chỉ có thể cười khò.

Ngô Lai nói :”Lão bản, ta muốn mua.” Nói rồi từ trong lòng lấy ra hai mươi lạng bạc đưa cho trung niên nhân.

Chương 104: Hựu Ngô Sát Thủ

Trung niên nhân mừng rỡ tiếp lấy ngân lượng, vội vàng nói :”các vị khách quan, ta ở đây còn có rất nhiều trang sức tốt, không biết các vị còn muốn không ?” Nói rồi từ mình lấy vật gì đó ra.

Quản Phong Chỉ tuy không biết giá trị của đôi vòng tay, nhưng đã từ nét cười của trung niên nhân đoán ra hẳn là tay cắt cổ.

Lúc này thấy trung niên nhân lại muốn lấy từ mình ra vật gì đó đưa cho mọi người, liền vội vàng ngăn lại :”Lão bản, không cần đâu.” Rồi quay lại mấy người Ngô Lai nói :”Đi thôi! Chúng ta đến chỗ khác xem tiếp .” Nói rồi liền quay đầu về phía trước bỏ đi.

Mấy người Ngô Lai vội vàng đuổi theo, chỉ lưu lại trung niên nhân với nét cười khò, vốn nghĩ trước mặt mấy người chơi một vở, không ngờ lại thất bại, chỉ có thể ngơ ngẩn nhìn mấy người đi xa.

Ngô Lai ngắm nhìn hình dáng cao hừng của Lãnh Ngung Vũ và Tuyết Nhi hai nàng sau khi mình mua cho họ vòng tay, không khỏi nhớ tới Trương Ngọc Oánh mấy nàng.

Ngô Lai thầm nghĩ :”Đã hơn mười ngày chưa gặp lại Oánh tỷ bọn họ rồi, không biết được họ có tốt không, là do muốn trở về, ta phải vì họ mua chút lễ vật!” Nghĩ tới đây, Ngô Lai đột nhiên trở lại đến bên sạp của trung niên nhân.

Thấy Ngô Lai lại xuất hiện trước mặt mình, trung niên nhân đại kinh, còn nghĩ là Ngô Lai biết chuyện mình muốn ngân lượng của họ.

Trung niên nhân vẻ mặt đau khổ nói :”Khách quan, người muốn làm gì?”

Nghe xong, Ngô Lai ngây ra, sau đó hỏi :”Lão bản, người còn có rất nhiều trang sức phải không? Đem ra cho ta xem.”

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Trung niên nhân nghe xong mừng rỡ, sau đó mau chóng từ sau người lấy ra một chiếc bao để lên trên bàn, đáp :”Tất cả bảo bối của ta đều ở chỗ này .” Trong lòng lại muốn cắt cổ Ngô Lai.

Ngô Lai nói :”Lão bản, mở bao ra.”

Trung niên nhân vội vàng mở bao ra, chỉ thấy ở chỗ đó có bông đeo tai, ngọc bội, dây chuyền, và các loại trang sức, tất cả đều phát ra quang mang nhàn nhạt, mới nhìn đã biết không phải là vật phàm.

Trung niên nhân hỏi :”Khách quan, người xem người còn muốn thứ gì ?”

Ngô Lai mặc dù không biết giá trị của các trang sức này, nhưng đã từ phương diện thủ công tinh tế biết rằng mấy vật này đều là vật bất phàm, vì vậy bắt đầu chăm chú chọn lựa.

Một lát sau, Ngô Lai từ trong chọn một đôi bông tai, hai khối ngọc bội, ba dây chuyền cùng với hai cây trâm cài tóc.

Trung niên nhân nói :”Khách quan thật sự có nhãn lực tốt, người chọn ra mấy vật đều là tuyệt hảo trước mặt ta đây.”

Ngô Lai cắt ngang nói :”Đừng có nói nhiều, bao nhiêu ngân lượng ?”

Trung niên nhân đáp :”Khách quan rất hào sảng .” Nói rồi cầm lấy đôi bông tai nói tiếp :”đôi bông tai này vốn là bán hơn ba mươi lượng bạc, do khách quan muốn nhiều vật, vậy ba mươi lượng đi! Nhưng những thứ này thì đắt hơn, để ta tính lại .” Nói rồi từ người lấy là bàn tính rồi bắt đầu.

Một lát, trung niên nhân bỏ bàn tính xuống nói :”Khách quan, cộng lại là ba trăm hai mươi lượng bạc .” Nói rồi nét mặt khản trương nhìn Ngô Lai, sợ Ngô Lai lại đột nhiên không muốn nữa.

Ngô Lai hỏi :”Vậy à ?” Nói rồi từ trên người lấy ra ngân phiếu và bạc đưa cho trung niên nhân. Nhìn thấy Ngô lai đưa bạc rồi bỏ các vật trang sức vào trong lòng bỏ đi, trung niên nhân trong lòng đã sớm vui lên.

“Vô lại đại ca người đâu?” Tuyết Nhi một mặt vừa đi một mặt hiếu kỳ nhìn chung quanh đột nhiên hỏi.

Nguyên là Tuyết Nhi vốn có chuyện muốn cùng Ngô Lai nói, ai mà biết mới quay đầu, đã tịnh không có phát hiện ra nhân ảnh của hắn.

Nghe xong, Quán Phong Chỉ mấy người ngơ ngẩn nhìn chung quanh, quả nhiên không có bóng của Ngô Lai, không khỏi lấy làm kỳ quái.

Lúc mọi người đang ngơ ngẩn, âm thanh của Ngô Lai truyền đến, làm mọi người giật mình thót lên.

“Các người đang nhìn gì vậy ?” Thanh âm vừa hạ xuống, người Ngô Lai đã đến trước mặt mọi người, kỳ quái nhìn họ.

Lãnh Ngung Vũ không tức giận nói :”Đương nhiên là tìm chàng rồi, chàng làm gì đã đi, cũng không lên tiếng nói gì,hại mọi người lo lắng .” Nói rồi quan thiết nhìn hắn.

Ngô Lai đáp :”Huynh vừa rồi có chút chuyện, vì vậy không có nói với các người.”

Thấy Ngô Lai không nguyện ý nói ra, mọi người cũng không hỏi nữa.

Đột nhiên trong mắt Ngô lai quang mang đại thịnh, người như thiểm điện hướng tới hai người

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

cách họ không xa phóng tới, đồng thời song chưởng vận đầy công lực kích tới hai người. Hai người này là hai lão nhân khoảng năm sáu mươi tuổi, hình dáng què mùa, trong mắt người thường thì căn bản là hai lão nhân phổ thông, không có chỗ nào đặc thù. Thấy được Ngô Lai đột nhiên tung người lên, Lãnh Ngưng Vũ, Bạch Y mấy người đều không minh bạch đã phát sinh chuyện gì, tuy không biết nhưng cảnh giác nhìn chăm chú chung quanh. Hai người đó rõ ràng cũng không tưởng được Ngô Lai lại đột nhiên công kích mình, trong mắt chớp lên sắc kinh hãi, liền vội vàng né tránh, tốc độ nhanh như thiểm điện. Thậm chí tốc độ hai người quá nhanh, lại có thể so sánh trên cả tuyệt thế thân pháp Thiểm Thiên Quyết của Ngô Lai. Thấy hai người tránh né, thân ảnh của Ngô Lai đột nhiên tăng tốc, song chưởng phân ra kích tới hai người, hai người hết cách, phải cử chưởng nghênh tiếp. Chỉ nghe hai tiếng nổ lớn, thân ảnh của hai người đã bay đi, mở miệng thổ máu như suối, nhưng hai người mượn một chưởng đó của Ngô Lai hướng tới bên cạnh bay đi. Mới thấy có người đánh nhau, những người vốn đang đi trên đường nhất thời kinh hoảng thất thố chạy tới hướng của hắn, hiện trường hỗn loạn phi thường. Thấy Ngô lai muốn truy theo hai người kia, Quán Phong Chỉ liền ngăn lại nói :”Ngô hiền điệt, đừng truy nữa, bọn họ đã chạy xa rồi, coi chừng kẻ điếu hổ ly sơn.” Nói xong rồi chăm chú nhìn vào đám người hỗn loạn, đề phòng có người thừa dịp đánh lén. Sau giây phút, vốn là một con đường nhộn nhịp, lập tức biến thành trống không. Quán Phong Chỉ nói :”Chúng ta trước tiên trở về khách sạn rồi nói tiếp.”

Chương 105: Thủ Trạc Chi Công

Về tới khách sạn, Quán Phong Chỉ đem mọi người triệu tập lại một chỗ. Quán Phong Chỉ thoáng nhìn mọi người nói :”Xem ra địch nhân đã truy tới rồi, tuy không biết đối phương là ai, nhưng đối phương phải tới nhất định là cao thủ trong cao thủ .” “Vừa rồi hai người đó là Cuồng Trảm Nộ Sát .” Ngô Lai đột nhiên nói. “Cuồng Trảm Nộ Sát! Sao lại là họ ?” Chúng nhân tựa hồ đồng kinh hô lên. Thấy Ngô Lai gật đầu, Quán Phong Chỉ nói :”Rất có khả năng, hai người này tuy bị Ngô hiền điệt đá thương, nhưng lúc này vết thương đã sớm khỏi, hơn nữa hai người này trong giang hồ chưa có ai thấy qua chân diện mục, thậm chí chúng ta có nhìn thấy, chúng ta cũng không thể biết chính là họ.” Nguyên là Cuồng Trảm Nộ Sát trên giang hồ là sát thủ thần bí, thành danh đã nhiều thập niên, chưa từng có người thấy qua chân diện mục, thậm chí đã chết dưới tay hai người. Lúc này, Bạch Y đột nhiên hỏi ra nghi vấn trong lòng mọi người. “Ngô huynh, huynh tại sao biết họ là Cuồng Trảm Nộ Sát ?” Nói xong giống như mấy người kia, dùng nhãn quang nghi hoặc nhìn Ngô Lai. Ngô Lai đáp :”Ta từ trong võ công của họ phán đoán ra, lần trước lúc ta cùng họ giao thủ, họ sử dụng võ công giống như võ công của hai người này vừa sử dụng.”

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Bạch Y nói :”Nguyên là như thế.”

Lúc này mọi người đã minh bạch Ngô Lai sao lại biết được hai người kia lại là Cuồng Trảm Nộ Sát.

Lãnh Ngưng Vũ hỏi :”Vô lại, chàng thế nào mà nhìn ra hai người kia có chỗ khả nghi?”

Lúc này Lãnh Ngưng Vũ lại hỏi ra vấn đề mà mọi người quan tâm nhất.

Ngô Lai đáp :”Huynh lúc đó cũng không biết được hai người kia lại là Cuồng Trảm Nộ Sát hai tên sát thủ, chỉ là cảm thấy hai người này quái lạ, cũng khi đó, tay của Tuyệt Nhi lay động một chút trước mắt huynh, nhưng trên tay Tuyệt Nhi vòng đeo tay đột nhiên lóe lên một chút, đó là ánh lóe phản quang của binh khí tạo thành, chính tại lúc đó, hai người kia trong mắt đột nhiên lóe lên một cô sắc khí lảng lẹ, vì vậy huynh đã đối với hai người sinh ra hoài nghi.”

Mọi người nghe xong đều kinh ngạc phi thường, không tưởng được Ngô Lai vô ý mua được vòng đeo tay, bỗng ở thời gian mấu chốt sau đó phát huy ra tác dụng lớn như vậy.

Nguyên là Ngô Lai từ phản quang của vòng đeo tay của Tuyệt Nhi phát hiện ra có binh khí, nhưng Cuồng Trảm Nộ sát trong mắt hẳn lại là khả nghi nhất, rồi đột nhiên hướng tới hai người công kích, muốn thăm dò hai người, không tưởng được hai người quả nhiên là đối với mấy người bên mình bất lợi, lúc này tuy là chiêu tối, nhưng vòng đeo tay theo ánh đèn sinh ra phản quang, vừa đúng phản xạ lộ ra chút binh khí trên người Cuồng Trảm Nộ Sát hai người, bị Ngô Lai phát hiện ra chỗ khả nghi.

Nghe xong, Bạch Y trong lòng kinh hãi nói :”May mắn là trên cổ tay Tuyệt Nhi có vòng đeo tay, nếu không cũng vô pháp biết ra họ.”

Quả thật, vô công của Cuồng Trảm Nộ Sát hai người cùng với ẩn tàng công phu để làm sát thủ, nếu như không phải bị Ngô Lai vô ý phát hiện, trong đám người tại chỗ nhộn nhịp đó, công kích của Cuồng Trảm Nộ Sát dù không giết được họ, cũng sẽ làm họ thụ trọng thương.

Quản Phong Chỉ trong lòng cảm thấy may mắn, ngay cả công lực của chính lão, đã vị tất có thể tránh khỏi một kích toàn lực của Cuồng Trảm Nộ Sát hai người, huống chi là trong đám người, các loại khí tức phức tạp, căn bản vô pháp phát hiện sát khí của hai người.

Quản Phong Chỉ nói :”Được rồi, chúng ta đều trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai sớm thức dậy mau đi, thừa dịp Cuồng Trảm Nộ Sát hai người thụ thương , chúng ta phải mau đến Lâm Châu Thành.”

Nghe xong, mọi người gật gù đầu, đứng lên trở về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người thức dậy tùy tiện ăn một chút thức, rồi mau chóng đi đến Lâm Châu.

Dọc theo đường đi mọi người đều không có ngừng chân, đói thì ăn chút lương khô tùy thân đem theo, mệt thì ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, sau đó tiếp tục đi.

Hết một ngày, mọi người đều cực kỳ mệt mỏi, nhưng lúc này mọi người cách xa Lâm Châu bắt quá chỉ có trăm dặm lộ trình.

Ngô Lai thấy được thân thể mệt mỏi của mọi người, nói :”Trước mặt không xa có một tiểu trấn, chúng ta cách xa Lâm Châu chỉ bắt quá có trăm dặm, hôm nay cũng không còn sớm, chúng ta trước tiên ở chỗ này nghỉ ngơi một lát, sau đó đến tiểu trấn trước mặt nghỉ ngơi, sáng mai lại là có thể đến Lâm Châu rồi.

Nghe xong, mọi người cũng cảm giác được rất mệt mỏi, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Mọi người ngồi xuống chưa được một lát, một trận vó ngựa gấp rút từ phía sau truyền đến, chớp mắt đã tới trước mặt mọi người.

Đám người Ngô Lai không khỏi hiếu kỳ nhìn, chỉ thấy hơn mười con ngựa phóng qua, đến trước

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

mặt mọi người không có ý dừng lại chút nào, do tốc độ quá nhanh, đám người Ngô Lai căn bản vô pháp nhìn rõ được dung diện của đối phương.

Nhìn thấy hơn mười bảy con ngựa phóng qua, Quán Phong Chỉ than :”Xem ra lực lượng của bảo vật này thật cường đại, bỗng có nhiều người muốn tranh đoạt như vậy.”

Nhóm người này là nhóm người thứ năm mọi người thấy được trong một ngày, hơn nửa trên đường không dứt gặp được người giang hồ, những người giang hồ này đương nhiên là vì Huyền Thiên Thạch và Tử Kiếm mà đến.

Bạch Y nói :”Tiền bối, vừa rồi nhóm người đó là ai?”

Quán Phong Chỉ đáp :”Tốc độ họ quá nhanh, ta cũng không có nhìn rõ, giống như là người Thanh Phong Bảo, vì vậy là những ai, ta vẫn không nhìn rõ.”

Ngô Lai tuy nhìn rõ hình dáng của chục người này, nhưng vẫn không biết được thân phận của họ.

Lãnh Ngung Vũ kể bên thờ dài nói :”Huyền Thiên Thạch và Tử kiếm này lực hấp dẫn thật là lớn, không tưởng được lại có nhiều người giang hồ vì chúng mà đến như vậy.

Bạch Y nói :”Đúng rồi! Trong mấy người này có nhiều người giống như là trong giang hồ đã nhiều năm không có xuất hiện trong giang hồ qua, xem ra giang hồ kỳ này phải xuất hiện náo nhiệt rồi.”

Quán Phong Chỉ nói :”Sao chỉ náo nhiệt, giang hồ xem ra phải đại loạn rồi, đã vì bảo vật, họ sẽ đi đến chém giết nhau, tạo thành càng nhiều thù sát, hơn nửa lần này trên giang hồ cao thủ nhiều thập niên không có xuất hiện đều hiện thân ra.” Nói rồi lại thờ dài một tiếng.

Nghe xong, mọi người nhập vào trầm mặc.

Nghĩ ngợi được một lát, Ngô Lai nói :”Chúng ta còn phải mau lên đường, bây giờ nhiều người giang hồ mau tới Lâm Châu như vậy, có lẽ ngay cả chỗ dừng chân đều không có.”

Nghe được, câu nói của Ngô Lai, mọi người vội vàng đứng dậy, dù sao mệt mỏi cả ngày trời, mọi người đều muốn tìm một khách sạn tốt để nghỉ ngơi, nếu như tìm không ra khách sạn để nghỉ ngơi, mọi người sẽ phải ngủ ngoài đường.

Trải qua vài canh giờ đi đường, mọi người cuối cùng đến được cái tiểu trấn như lời Ngô Lai nói, nhưng lúc này đã là buổi chiều.

Chỗ này là một trấn tịnh không quá lớn, vốn là cái trấn này người không nhiều, lúc này đã đầy người, đều là người giang hồ qua đường đi đến Lâm Châu, cũng có vài người buôn bán đi lên phía bắc.

Nhìn thấy con đường nhộn nhịp trước mắt, Ngô Lai cười khở nói :”Xem ra chúng ta hôm nay chỉ sợ phải nằm đường rồi.”

Chương 106: Uy Danh Chấn Thiên

Quán Phong Chỉ mấy người cũng không nghĩ được một cái tiểu trấn lại có nhiều người giang hồ như vậy, nhiều hơn tưởng tượng của mọi người.

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Ngô Lai nhìn thấy mọi người đang đau khổ, không khỏi an ủi nói :”Chúng ta trước tiên tìm khách sạn ăn chút gì nghỉ ngơi một chút, nói không chừng còn có chỗ nghỉ chân.”

Mọi người nhìn nhau, cũng chỉ như thế thôi, trong lòng hy vọng mấy người mình gặp may, có thể tìm ra được chỗ nghỉ chân.

Ngô Lai dẫn mọi người đi một đoạn đường, đến trước một khách sạn, khách sạn này có hai tầng, rất lớn, trong cái tiểu trấn này hiện ra thật đột xuất phá lệ, chỉ thấy tám biển trước cửa trên có viết : Xuân Phong Khách Sạn bốn chữ lớn.

Ngô Lai nói :”Chúng ta trước tiên tiến vào xem thử!” Nói rồi dẫn đầu tiến vào, Quản Phong Chi mấy người cũng theo sát phía sau.

Lúc mọi người tiến vào khách sạn, đã cho mọi người một cảm giác ồn ào, người rất nhiều, mọi nơi đều là thanh âm uống rượu và chung chạm nhau.

Chỉ thấy cả một lầu hơn mười cái bàn đều ngồi đầy người, bên thân đều đem theo vỏ khí, nhìn vào đều là người trong giang hồ

Điểm tiểu nhị đứng một bên đón mời khách nhân thấy có khách nhân đến, vội vàng tiến lên đón chào :”Các vị khách quan, mời lên lầu .” Nói rồi đưa mấy người Ngô Lai lên trên lầu . Trên lầu tuy không có lớn như dưới lầu, nhưng vẫn có một hai chục bàn, lúc này trên lầu cũng đã đầy người, chỉ có một bàn là không, điểm tiểu nhị dẫn đám người Ngô Lai đến bàn trống đó.

Thấy có người tiến đến, chúng nhân trên lầu không khỏi gom ánh mắt lên trên đám người Ngô Lai, trong mắt lóe ra sắc kinh ngạc, vì mỹ lệ của Lãnh Ngưng Vũ, Bạch Vân, Tuyết Nhi ba nàng mà kinh ngạc, càng trừng hai mắt lên nhìn, thần sắc si mê nhìn lấy ba nàng.

Nhưng khi nhận quang những người này chuyển đến trên thân Quản Phong Chi, nhất thời nhận ra được lão là Đoạt Mệnh Kiếm Khách Quản Phong Chi danh trấn giang hồ, sắc mặt đại biến, vội vàng thu hồi ánh mắt si mê.

Đám người Ngô Lai không để ý tới ánh mắt của chúng nhân, tiến tới bàn trống, ánh mắt như vậy họ đã trên đường gặp được rất nhiều.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Ngô Lai nói :”Tiểu nhị, chỗ này của các người còn phòng hay không?”

Điểm tiểu nhị thoáng nhìn đám người Ngô Lai, đáp :”Các vị khách quan, phòng thì có, giờ chỉ còn lại bốn gian, chỉ sợ không đủ cho các vị ~~~~~?”

Còn không đợi cho điểm tiểu nhị nói hết, Ngô Lai cắt ngang nói :”Cũng được rồi, chúng ta lưu lại, trước tiên cho chúng ta vài món ăn tốt nhất chỗ này của các người.”

Điểm tiểu nhị nói :”Khách quan, các người đợi chút, lập tức trở lại .”

Sau khi điểm tiểu nhị đi rồi, đám người Ngô Lai không khỏi dò xét chung quanh.

Chỉ thấy cả lầu đều là người giang hồ, bên cạnh đều mang theo binh khí tùy thân, làm đám người Ngô Lai chú ý đến có bốn bàn.

Trong đó một bàn cách bàn của đám người Ngô Lai xa khoảng một trượng, bàn này có mười người, hai già tám trẻ, hai lão già niên kỷ đều trong ngoài ngũ tuần, thái dương huyết gồ lên, mới thấy đã biết là võ công cao thủ, trong tám thiếu niên có bảy nam một nữ, bảy nam niên kỷ đều

HỖN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

tron ngoài hai mươi lăm, khí độ bất phàm, võ công đều nhất định có thành tựu.

Càng làm mọi người chú ý tới chính là thiếu nữ, thiếu nữ tuổi khoảng hai mươi, dáng người cao thon, thân thể phong mãn, mặt mũi xinh đẹp, tuyệt đối là một tuyệt thế mỹ nhân, cùng với Lãnh Ngung Vũ khó phân cao thấp.

Mười người này chính là bọn người lúc đám người Ngô Lai trên đường nghỉ ngơi, từ bên cạnh mọi người cưỡi ngựa phóng qua, tuy Quán Phong Chi không có nhìn thấy rõ rang dung diện của họ, nhưng từ trên y phục của họ đã biết được là mười người này .

Ngô Lai đối với mười người này cũng là nhìn vội một cái, đặc biệt là đối với thiếu nữ đó cũng chỉ nhìn thoáng qua, lúc đó tinh không có cảm thấy được mỹ lệ nhiều lắm, bây giờ cẩn thận nhìn kỹ, mới phát hiện thiếu nữ rất là mỹ lệ phi thường, có thể cùng Lãnh Ngung Vũ so sánh một phen.

Người ba bàn kia đều là đa phần quái dị.

Khi Quán Phong Chi nhìn thấy được hai lão già trong mười người này, sắc mặt có chút thay đổi, nhưng mà lúc mục quang của lão đưa đến người của ba bàn kia, sắc mặt biến mạnh, vội vàng thu hồi lại mục quang.

Thấy được dị dạng của Quán Phong Chi, Bạch Y vội hỏi :”Tiền bối, làm sao vậy?”

Quán Phong Chi nhẹ giọng đáp :”Không có gì, chỉ là không tưởng được cao thủ giang hồ nhiều thập niên không xuất hiện, như thế lại xuất hiện nơi đây.

Nghe xong, Ngô Lai, Lãnh Ngung Vũ mấy người cũng thu hồi ánh mắt của mình, tuy người của mấy bàn này đều rất quái dị, đều là cao thủ thành danh nhiều năm, nhưng các người vẫn không nhận thức, không khỏi có hiếu kỳ nhìn tới nhìn lui người của các bàn đó.

Bạch Y nhẹ giọng nói :”Tiền bối, họ đều là những ai?”

Quán Phong Chi đáp :”Xem ra lực hấp dẫn của Huyền Thiên Thạch và Tử Kiếm so với trong tưởng tượng của chúng ta không biết lớn tới bao nhiêu, người giang hồ phải loạn đến như thế .”

Ngừng lại rồi Quán Phong Chi nhìn tới mười ngoài một trạng nói:”Các người nhìn thấy chiếc mười người bàn bên kia, mười người này là những người phóng qua bên cạnh chúng ta lúc chúng ta trên đường nghỉ ngơi, hai lão già đó chính là nhị bảo chủ của Thanh Phong Bảo Hoắc Danh và tam bảo chủ Hoắc Chấn, là hai người trong tứ đại bảo chủ người trong giang hồ xưng là ‘Uy Danh Chấn Thiên’, xem ra Thanh Phong Bảo đã phái ra đại cao thủ.

Nói tới Thanh Phong Bảo, chỉ cần là người giang hồ, có thể nói không ai không biết, không ai không hiểu . Thanh Phong Bảo cái danh tự này đã tồn tại trong giang hồ mấy trăm năm, thế lực của nó tuyệt đối kinh người.

Thanh Phong Bảo là một trong tứ đại bảo, cũng là đứng đầu trong tứ đại bảo, Thanh Phong Bảo có bốn vị bảo chủ, bốn bảo chủ cũng là thân huynh đệ, phụ mẫu họ đặt tên họ án theo uy danh chấn thiên mấy chữ này mà ra, bởi vậy giang hồ đã xưng họ là ‘Uy Danh Chấn Thiên’.

Là do bị người giang hồ gọi là ‘Uy Danh Chấn Thiên’, võ công họ tự nhiên không nói là thấp, trong bốn người Lão Đại Hoắc Uy võ công tối cao, còn võ công trong ba người kia so sánh với lão đại Hoắc Uy chỉ thấy thấp hơn một chút.

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Bốn người và Quán Phong Chi chính là nhân vật danh chấn giang hồ nhiều thập niên, ngay cả võ công bản thân của Quán Phong Chi so với bốn người chỉ cao hơn một chút, Quán Phong Chi muốn đã bại một trong bốn người đều rất không dễ dàng.

Nghe được lời nói của Quán Phong Chi, Ngô Lai, Bạch Y và Lãnh Ngung Vũ mấy người không khỏi nhìn tới bàn của mười người nọ đang ngồi, trong lòng thập phần kinh ngạc.

Lúc Quán Phong Chi chuẩn bị giới thiệu với mọi người vài nhân vật lợi hại khác, điểm tiêu nhị đã đưa lên món ăn cho mọi người.

Chương 107: Ngoan Lạt Song Quái

Quán Phong Chi nói :”Mọi người đều đã đói rồi! Chúng ta vừa ăn vừa nói.”

Nghe xong, mấy người Ngô Lai cũng đều đã cảm thấy bụng trống không, không khách khí bắt đầu ăn uống.

Ăn uống được một lát, Quán Phong Chi nói :”Chúng ta hãy nhìn chỗ cửa sổ có một bàn của hai quái nhân, họ chính là song quái danh chấn giang hồ nhiều thập niên, đã ba bốn chục năm không có lộ diện trên giang hồ, không tưởng được song quái này bỗng vì Huyền Thiên Thạch và Tử Kiếm lại xuất hiện trong giang hồ.”

Ngô Lai mấy người không khỏi hướng tới chiếc bàn mà Quán Phong Chi vừa nói mà nhìn. Nói hai người này quái dị tinh không chút quá lời, chỉ thấy trong họ một người ước chừng hai thước cao, nhưng người lại rất ốm như là một người thiếu ăn; người kia thì so với người trước lại trái ngược lại, thân cao ước khoảng trong ngoài một thước năm, thân thể cực kỳ mập mạp, tròn trịa như một trái bí.

Hai người này tuổi đều trên lục tuần, chính là Ngoan Lạt Song Quái hơn bốn mươi năm trước làm người giang hồ nghe tới là biến sắc . Danh là Ngoan Lạt Song Quái, không những người quái dị hơn nữa một thì tàn nhẫn một thì cay cú, đều đối tượng không dễ trêu vào.

Tính tình hai người càng quái dị thành danh, có vài người chọc giận hai người tới họa sát thân, từng có người không tin, chọc giận hai người, kết quả là bị hai người giết chết.

Hai người cũng vì tính khí cổ quái, bởi vì một chút tiểu sự lại giết chết rất nhiều người giang hồ, không quản là chánh hay tà, chỉ cần chọc giận hai người, đều có khả năng bị họ giết chết, cũng là nguyên nhân như thế, hai người trong giang hồ cừu nhân cũng rất nhiều, nhưng bọn họ võ công cao tuyệt, cừu địch của họ cũng bất lực với hai người.

Hai người này vốn ẩn cư tại ven bắc, khi phát hiện thiên sinh dị tượng, tuy biết là bảo vật xuất thế, nhưng vô pháp biết được chỗ xuất hiện, chỉ biết là bảo vật xuất hiện ở phía nam, hai người liền vội vàng nam hạ, nửa đường thì nghe được bảo vật xuất hiện tại Lâm Châu, nên vội rẽ tới hướng Lâm Châu mà đi.

Đối với Tử Kiếm là bảo kiếm đứng đầu trong thập đại thần khí, nhị quái đương nhiên biết, còn Huyền Thiên Thạch chính là thần vật trong truyền thuyết, hai người đương nhiên có nghe qua,

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

chỉ cần lấy được chúng là có thể tung hoành giang hồ, vì vậy hai người đã vì tìm lấy bảo vật, đêm ngày đi mau tới Lâm Châu, thẳng tới nơi đây, hai người lên lầu muốn nghỉ ngơi một đêm rồi lại đi.

Nghe được giới thiệu của Quán Phong Chi, Lãnh Ngung Vũ sắc mặt đại biến, vì nàng có nghe qua sự phụ mình đề cập qua nhị quái này, biết được lợi hại của nhị quái, còn Ngô Lai, Bạch Y các người thì vẻ mặt mờ mịt, không biết được nhị quái này là người ra sao.

Cái này cũng không phải là lạ về mọi người, ngay cả Bạch Phóng Thiên cũng chưa có thấy qua nhị quái, lúc Bạch Phóng Thiên xuất đạo, nhị quái này đã ẩn cư, Bạch Phóng Thiên chưa từng đề cập qua với Bạch Y, còn Ngô Lai trước đây chỉ là một tiểu hồn hồn, căn bản chưa từng nghe qua danh tiếng của hai người.

Giống như cảm ứng được ánh mắt của đám người Ngô Lai, nhị quái kia quay đầu thoáng nhẹ nhìn mọi người, lúc hai người nhìn thấy Quán Phong Chi, trong mắt tinh quang lóe lên, rõ ràng là nhận ra thân phận Quán Phong Chi.

Nhị quái chỉ là đưa mục quang tới Quán Phong Chi thoáng cái rồi hạ xuống, lúc mục quang đi tới trên người Ngô Lai, không khỏi ngẩn ra, tiếp theo trong mắt lóe ra sắc kinh ngạc.

Quán Phong Chi cũng đã thấy được trong mắt nhị quái lóe ra tinh quang. Vội vàng hướng tới mấy người Ngô Lai nói :”Nhị quái đã phát hiện ra chúng ta chú ý tới họ, đừng nhìn họ, bọn họ tính tình cổ quái, chúng ta đừng trêu vào họ thì tốt hơn.”

Nghe xong, Ngô Lai mấy người vội vàng thu hồi mục quang, lo ăn cơm của mình.

Thấy đám người Ngô Lai thu hồi mục quang, nhị quái không khỏi nhìn nhau.

Người ôm như que nói :”Bách Lý huynh, vừa rồi người đó như là ‘Đoạt Mệnh Kiếm Khách’ Quán Phong Chi.”

Người lùn mập đáp :”Nguyên huynh, không sai, người đó xác thật là ‘Đoạt Mệnh Kiếm Khách’ Quán Phong Chi.”

Nhị quái và Quán Phong Chi chính là cao thủ đồng một thời, đương nhiên gặp nhau nhiều lần, chỉ bất quá là chuyện vài thập niên rồi, Quán Phong Chi đã biếng đời rất lớn, nhị quái vừa rồi không lập tức nhận ra, nhưng giờ nhị quái mới phát hiện, nhị quái tuy đã không có xuất hiện giang hồ hơn bốn mươi năm, nhưng hình dáng họ không biến đổi nhiều, vì vậy Quán Phong Chi mới nhìn đã nhận ra thân phận đối phương.

Người ôm như que củi chính là Ngoan Quái Nguyên Mãnh, còn người mập lùn thì là Lạt Quái Bách Lý Phong.

Nguyên Mãnh nói :”Bách Lý huynh, xem ra mấy người này đều là vì Huyền Thiên Thạch và Tử Kiếm mà đến, huynh hiểu được chúng ta không thể không đoạt lấy chứ ?”

Bách Lý Phong nghĩ tới nghĩ lui đáp :”Khó rồi, Đoạt Mệnh Kiếm Khách Quán Phong Chi, hai bảo chủ của Thanh Phong Bảo, võ công họ đương nhiên so với chúng ta không sai biệt lắm, huống chi còn có bọn họ ?” Nói rồi hướng tới hai bàn kia, chính là những người của hai bàn kia mà đám người Ngô Lai đang chú ý tới

Ngừng lại rồi Bách Lý Phong lại nói :”Thậm chí chúng ta có thể lấy được bảo vật, cũng vị tất có

HỒN HỒN TIỂU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

thể đem đi, huống chi còn có nhiều thần bí cao thủ nữa ?”

Nguyên Mãnh gật gù đầu đáp :”không sai, chúng ta muốn lấy được hai bảo vật này thật khó khăn, bất quá không quan hệ, chúng ta đã tại ven bắc buồn chán vài thập niên rồi, lần này đi ra có thể du lãm sơn thủy mà!”

Bách Lý Phong nói :”đúng rồi, chạm vào rất có thể mỗi người đều là cao thủ, muốn lấy được Huyền Thiên Thạch và Tử Kiếm sao dễ dàng bàn được .” Nói rồi không tự chủ bắt đầu dò sét chúng nhân.

Nguyên Mãnh đột nhiên nói :”Bách Lý huynh, huynh cảm thấy thiếu niên đó ra sao?”

Bách Lý Phong ngần ra hỏi :”Thiếu niên đó ?”

Nguyên Mãnh nói :”là thiếu niên đó kể bên Quán Phong Chi .” Nguyên Mãnh chỉ chính là Ngô Lai.

Bách Lý Phong thoáng nhìn Ngô Lai, trầm ngâm đáp :”Nhìn không ra, đoán không thấu, người này quả nhiên vô công tất cao hơn ta và huynh.”

Nguyên Mãnh nói :”Không sai, ta cũng có cảm giác như vậy, xem ra chúng ta vài thập niên rồi không ra giang hồ, trên giang hồ lại xuất hiện ra rất nhiều cao thủ.”

Bách Lý Phong nói :”Được rồi, không bàn tới cái này nữa, chúng ta uống một chung đã .” Nói xong đưa chung rượu trong tay lên cùng với của Nguyên Mãnh, uống một hơi hết.

Hai người nói chuyện chính là dùng truyền âm, người ngoài đương nhiên nghe không được hai người nói gì, chỉ có thể thấy được miệng hai người hơi động cùng với động tác quái dị.

Đối với thân phận nhị quái, trong người giang hồ tại trường, trừ Quán Phong Chi, hai bảo chủ của Thanh Phong Bảo và khách nhân quái dị của hai bàn kia ra, thì không có người biết, mấy người dù là biết được cũng không nói ra, đều mình bạch mục đích của mình.

Những người khác trại trường tuy không biết được thân phận mấy người, nhưng cũng biết được họ không phải để trâu vào, đều là một mặt im lặng ăn thức ăn của mình, tuy là đang ăn thức ăn của mình nhưng giây phút nào cũng chú ý tới động tĩnh tứ phương.

Quán Phong Chi nói :”Các người hãy nhìn bên trái hai người trong cái bàn đó.”

Nghe xong, mấy người Ngô Lai không khỏi hiếu kỳ đo lường hai người mà Quán Phong Chi vừa nói.

Chỉ thấy trong hai người, một người hình dáng nho sĩ, một người hình dáng văn sĩ, tuổi đều trong ngoài lục tuần, tóc hai bên thái dương hơi bạc, nhưng hai người vẫn cho mọi người một loại cảm giác nói không nên lời.

Chương 108: Văn Nho Song Tiên

Ngô Lai lấy làm kỳ quái hỏi :”Họ là ai?”

Quán Phong Chi đáp :”Bọn họ chính là Song Tiên tề danh cùng với Nhị Quái .”

“Văn Nho Song Tiên?” Lãnh Ngưng Vũ và Bạch Y thiếu chút kinh hô ra tiếng, vì họ đều đã

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

nghe qua trường bối mình nói qua về Song Tiên, biết hai người là cao thủ thành danh bốn năm chục năm, không khỏi cẩn thận đo lường Song Tiên.

Đối với những người đã thành danh lâu năm này, Ngô Lai đương nhiên chưa có nghe qua, lại càng không biết, chỉ có nghi hoặc nhìn mọi người.

Nói tới Văn Nho Song Tiên này chính là những người cùng với Nhị Quái tề danh, võ công tự nhiên cao cường, thậm chí so với võ công của Nhị Quái còn cao hơn chút ít, vì họ trong giang hồ hành hiệp trượng nghĩa, hơn nữa một trong hai người thường xuyên mặc nho phụ, một người thường xuyên có hình dáng văn sĩ, vì vậy bị người giang hồ gọi là Văn Nho Song Tiên.

Văn Tiên Vu Văn vốn là trong giới thư sinh, vốn muốn thi cử lấy công danh rồi tiến vào quan trường, nhưng quan trường hắc ám, gia cảnh Vu Văn không giàu có, thậm chí dù giàu có, Vu Văn chính là một thư sinh, tính khí quật cường, đã không nguyện ý hối lộ các quan viên đó, cũng bởi vậy, nguyên vốn là Vu Văn tài hoa tràn đầy lại rớt bâng.

Vu Văn thất chí, nên du lãng thiên nhai, muốn giống như tiền nhân sống ẩn cư, nhưng giữa đường gặp phải cường đạo, không nguyện ý đem tiền tài của mình giao ra, chọc giận đến cường đạo.

Mắt thấy Vu Văn xấp chết dưới tay cường đạo, tại lúc này, đột nhiên xuất hiện một vị kỳ nhân, cũng sẽ là sư phụ Vu Văn, từ trong tay đám cường đạo đó cứu được Vu Văn, vị kỳ nhân này thấy Vu Văn là một kì tài luyện võ, nên thu Vu Văn làm đồ đệ mình.

Lúc đầu Vu Văn đương nhiên không nguyện ý, bởi vì luyện võ là hành động của người thô lỗ, sau lại trải qua với chân tâm của sư phụ đã thuyết phục được Vu Văn.

Vu Văn mộng tưởng đọc sách là cứu người. Vu Văn sinh ra trong triều Tùy một thời đại hỗn loạn chưa có thống nhất, mắt thấy bách tính lê dân thiên hạ ở trong nước lửa, liền muốn thông qua nỗ lực bản thân vì thường dân thiên hạ mà tận lực.” Sư phụ trải qua nửa này với công tâm chi thuật, những thứ luyện võ gì có thể cứu được thường dân đều nói ra trăm lượt, Vu Văn lúc này đáp ứng vị sư phụ nóng nảy này, theo vị kỳ nhân này học võ.

Sau khi Võ công Vu Văn đại thành, rồi hành tẩu giang hồ, trên giang hồ hành hiệp trượng nghĩa, diệt gian trừ ác, trong giang hồ lưu lại uy danh rất lớn, sau lại gặp được Nho Tiên Phương Nho đồng đạo hợp chí (lúc đó Phương Nho còn chưa có bị người giang hồ xưng là Nho Tiên). Vì vậy hai người liên tay trong tay hành tẩu giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, thanh danh cũng từ từ trong giang hồ nổi lên, được người trong giang hồ vì hành vi gọi là Văn Nho Sông Tiên.

Nho Tiên Phong Nho chính là người sùng bái nho gia, kết thừa phát huy tư tưởng nho gia, vì trong quan trường không đắc chí, liền đổi sang luyện võ, muốn đem tuyệt thế võ công vì thường dân thiên hạ mà tận lực.

Văn Nho Song Tiên này vốn là ẩn cư giang hồ hơn ba mươi năm, lần này đột nhiên phát hiện thiên sinh dị tượng, biết có bảo vật xuất thế, giang hồ đại loạn, tức khắc xuất sơn, muốn bằng vào lực lượng bản thân, ngăn cản đồ sát xấp phát sinh trên giang hồ, thậm chí không thể ngăn cản, cũng phải hủy diệt đi bảo vật.

Song tiên tịnh không biết được đích xác vị trí của bảo vật hiện giờ, trong giang hồ đi tìm hết hơn

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

một tháng, cũng không có phát hiện gì, không khỏi thâm buồn rầu, trong lúc này, hai người trong vô ý nghe được tin tức bảo vật xuất hiện tại Lâm Châu, liền vội đi đến.

Ai biết là người tranh đoạt bảo vật quá đông, hai người thấy vậy, cũng không khỏi cười khổ, thậm chí dù hai người mình có thể lấy được bảo vật, cũng sẽ lập tức biến thành công địch của chúng nhân giang hồ, còn chưa có hủy diệt bảo vật, bản thân hai người đã có khả năng bị chúng nhân giang hồ loạn kiếm chém chết, huống chi cao thủ lần này xuất hiện rất nhiều, chính bản thân thế nào mà lấy được? thậm chí thất vọng, hai người cũng không nguyện ý ly khai, muốn nhìn thấy cứu cánh.

Văn Nho Song Tiên như là biết được đám người Ngô Lai giống như đang giương mắt nhìn mình, ngưng uống rượu, nhìn về phía đám người Ngô Lai, gật đầu mỉm cười có ý tới Quán Phong Chi và mấy người Ngô Lai, nhưng khi nhãn quang hai người hướng tới Ngô Lai, trong mắt lóe ra sắc kính ngạc, bởi vì hai người họ tuy nhìn ra Ngô Lai có võ công, nhưng nhìn không ra chiều sâu. Văn Nho Song Tiên thoáng nhìn nhau, không khỏi trong lòng lắc đầu, vì trong nhận xét của hai người, tuổi của Ngô Lai căn bản không có khả năng đạt được loại cảnh giới đó.

Nhìn thấy Văn Nho Song Tiên gật đầu mỉm cười, Quán Phong Chi cũng gật đầu mỉm cười hỏi đáp.

Bạch Y ngạc nhiên hỏi: "Tiền bối, người và Văn Nho Song Tiên nhị vị tiền bối là cố giao?"

Quán Phong Chi đáp: "Ta và hai người họ cũng chỉ bắt quá có vài lần có duyên gặp mặt, cũng không thể tính là cố giao."

Nguyên là Quán Phong Chi và Văn Nho Song Tiên từng có duyên gặp nhau, hơn nửa đời phi thường khâm phục võ công đối phương và nhân phẩm, vì vậy ba người thấy mặt đã chào hỏi.

Bạch Y trầm ngâm một lát, đột nhiên nói: "Tiền bối không biết được trước đây tiền bối có giao tình với song tiên, có thể nào kéo nhị tiên hai vị tiền bối về phía chúng ta?"

Nghe xong, Quán Phong Chi rõ ràng thoáng ngơ ngẩn, không biết được ý của Bạch Y là thế nào. Thấy Quán Phong Chi dờ ra, Bạch Y vội giải thích: "Với võ công của Văn Nho Song Tiên nhị vị tiền bối, chỉ sợ trên giang hồ không có mấy người là đối thủ của họ, chúng ta gặp qua Niên Dữ Hành lão độc vật này và Thiên Vương Môn các địch nhân đó, còn có Cuồng Trảm Nộ Sát hai người võ công cao cường, huống chi địch nhân còn có thuê sát thủ, với lực lượng mấy người chúng ta căn bản vô pháp chống lại."

Ngưng lại rồi nhìn Quán Phong Chi, Ngô Lai biểu tình đang nhập vào trầm tư, Bạch Y tiếp tục nói: "Nếu như chúng ta có thể kéo Văn Nho Song Tiên hai vị tiền bối mời qua, nhất định trên trình độ sẽ cho chúng ta giúp đỡ rất lớn, với uy danh của song tiên hai vị tiền bối, Niên Dữ Hành cái lão độc vật này và người của Thiên Vương Môn cũng không dám dễ xuất thủ, ngay cả Cuồng Trảm Nộ Sát cùng với địch nhân sau lưng cũng sẽ không dễ động thủ, nguy hiểm của chúng ta cũng sẽ giảm nhỏ đi, hơn nữa với lòng hiệp nghĩa của song tiên hai vị tiền bối, cũng sẽ không mặc kệ sinh tử của chúng ta."

Nghe được phân tích của Bạch Y, Quán Phong Chi nói: "Như vậy có lẽ không được! chúng ta làm như vậy có khác gì lừa gạt họ chứ?"

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

Với tính tình song tiên, nếu như biết được họ bị mình lừa gạt, nhất định sẽ bỏ đi.

Thấy Quán Phong Chi còn do dự không thôi, Bạch Y nói :”Tiền bối, hiện tại chúng ta cũng chỉ có lừa song tiên hai vị tiền bối thôi, bằng không nói chúng ta căn bản vô pháp đối phó với mấy địch nhân đó, đợi một thời cơ thuận tiện, chúng ta sẽ đem sự tình nói ra với hai vị tiền bối, nhất định sẽ hiểu được chúng ta.”

Quán Phong Chi nghe xong, trầm ngâm giây lát đáp :”Được rồi! ta thử một phen.”

Thấy Quán Phong Chi tiến tới song tiên, Bạch Y trong lòng yên tâm, biết được Quán Phong Chi và song tiên đều là trên giang hồ có danh hiệp nghĩa chi sĩ, ba người tuy tính không phải là cố giao, nhưng là có quen biết xưa, có nắm chắc rất lớn, là được hỗ trợ của Văn Nho Song Tiên, nguy hiểm của họ sẽ bớt đi rất nhiều.

Quán Phong Chi đến trước mặt song tiên, ôm quyền nói :”Vu huynh, Tôn huynh, nhiều năm không gặp rồi.”

Chương 109: Song Tiên Gia Nhập

Thấy Quán Phong Chi tiến lại, Văn Nho Song Tiên vội vàng đứng lên hoàn lễ.

Vu Văn nói :”Quán huynh đừng khách khí, mời ngồi .” Nói rồi nhường cho Quán Phong Chi ngồi xuống.

Quán Phong Chi nói :”Vu Huynh, Tôn huynh, vài thập niên rồi không gặp lại, không biết các người hiện tại thế nào ?”

Vu Văn đáp :”Đúng rồi! tính ra đã hơn ba mươi năm rồi, ta và Tôn huynh vẫn hình dáng cũ, không có thay đổi gì, không biết Quán huynh hiện tại thế nào?”

Quán Phong Chi cười khổ đáp :”Còn như thế nào ? Cả ngày trên giang hồ chạy quanh, còn không bằng như Vu huynh và Tôn huynh, ẩn cư cả vài thập niên, tiêu diêu vui vẻ .”

Tôn Nho hỏi :”Quán huynh, không biết được gần vài thập niên, trong giang hồ có phát sinh đại sự gì không?”

Quán Phong Chi đáp :”Đại sự thật ra không có . Chỉ bất quá bây giờ đang thay đổi lớn, người giang hồ cũng không dám có động tác gì lớn.”

Hai người vốn là lúc triều Tùy cường thịnh thì thôi ẩn giang hồ, tới giờ đã ẩn được hơn ba mươi năm, lúc tái xuất hiện giang hồ đã có thay đổi lớn, hai người cũng là cảm xúc sâu đậm.

Quán Phong Chi nói :”Vu huynh, Tôn huynh, không biết các người lần này ra giang hồ có phải vì Huyền Thiên Thạch và Tử Kiếm?”

Tôn Nho đáp :”Không sai, chúng ta lần này tiến vào là vì Huyền Thiên Thạch và Tử Kiếm trong truyền thuyết.”

Vu Văn nói tiếp :”Quán huynh, nghe nói Huyền Thiên Thạch và Tử Kiếm đứng đầu trong thập đại thần kiếm xuất hiện tại Lâm Châu, không biết là thật hay là giả?”

Quán Phong Chi nói :”Quán mở cái này cũng không rõ, Quán mở cũng chỉ là nghe nói qua như

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

thế, nên không nhìn được trong lòng, cũng muốn đến kiến thức một lần Huyền Thiên Thạch chí bảo trong truyền thuyết và Tử Kiếm đứng đầu trong thập đại thần khí.

Vu Văn nói :”Xem ra lực hấp dẫn của hai bảo vật này còn là lớn không bình thường, ngay cả thần bí cao thủ đã lâu không xuất hiện đều xuất hiện rồi có lẽ bảo vật lần này hiện thế, sẽ đem đến cho giang hồ vô số tai nạn.”

Quản Phong Chỉ gật đầu nói :”không sai, xem ra giang hồ sắp đại loạn.”

Tôn Nho nói :”Cũng do đại loạn, làm cho những người tiền bối phải nghĩ tới biện pháp ngăn cản, vì giang hồ tận hết sức lực .”

Quản Phong Chỉ nói :”Quản mỗ cảm thấy Tôn huynh nói không sai, nếu như chúng ta lấy không được Huyền Thiên Thạch và Tử Kiếm hai tuyệt thế bảo vật này, cũng phải dùng mọi phương pháp ngăn cản không cho người tà ác lấy được.”

Vu Văn cũng nói :”Đúng! Chúng ta phải liên hợp người chánh đạo, ngăn cản trong giang hồ phát sinh ra đại loạn .”

Quản Phong Chỉ nói :”Đã như vậy, chúng ta cùng đi tới Lâm Châu, vì giang hồ tận lực.

Song Tiên đồng thời gật đầu đáp :”Không sai, cái này đúng là chúng ta muốn làm.”

Nghe xong, Quản Phong Chỉ mừng rỡ, biết được song tiên đã bị mình thuyết phục, sẽ gia tăng lực lượng của mình rất lớn.

Đột nhiên, Vu Văn nói :”Quản huynh, các vị thiếu niên đó không biết có quan hệ thế nào với huynh?”

Quản Phong Chỉ đáp :”Họ là là trên đường quen được, nếu như không phải là họ, chỉ sợ ta cái mạng già này không còn, sao mà có thể khỏe mạnh ở đây cùng với Vu huynh và Quản huynh nói chuyện được?”

Nghe xong, Vu Văn và Tôn Nho hai người thất kinh, không hiểu được với võ công của Quản Phong Chỉ mà còn xem chút mất tính mệnh.

Vu Văn hỏi :”Quản huynh, rốt cuộc phát sinh chuyện gì ? Với võ công huynh mà có người có thể đã thương được huynh à?”

Quản Phong Chỉ cười khở, có lẽ bọn họ là cao thủ ẩn cư không xuất hiện giang hồ, mình trong giang hồ xác thật không có bao nhiêu địch thủ, nhưng là từ khi bảo vật xuất hiện, cao thủ giang hồ thoái ẩn đã vì hai bảo vật này tái xuất hiện giang hồ, làm Quản Phong Chỉ cảm thấy vô lực, cảm thấy mình đã không còn giống như là Đoạt Mệnh Kiếm Khách uy chấn giang hồ đó nữa.

Nhìn thấy mục quang chấn kinh của hai người, Quản Phong Chỉ đem chuyện mình và Niên Dữ Hành đánh nhau cùng với chuyện Hồ Phách Thần Châu nói ra, cuối cùng còn thêm một câu.

“Niên Dữ Hành cái lão độc vật này đã không biết từ chỗ nào học được một loại độc công gọi là cái gì Lục Diễm Độc Chương, lợi hại phi thường, nếu như không phải là vị Ngô thiếu niên đó cùng với Hồ Phách Thần Châu, cái mạng già này đã xong rồi.”

Nghe xong, Vu Văn thất kinh hỏi :”Niên Dữ Hành cái lão độc vật này còn chưa chết ư? Lại còn luyện thành võ công càng lợi hại hơn nữa?”

Tôn Nho tức thì toàn thân rung lên, kinh ngạc :”Cái gì ? Hồ Phách Thần Châu bảo vật như vậy

HỒN HỒN TIÊU TỬ PHONG LƯU GIANG HỒ HÀNH

Tác Giả: Mộc Dịch – Dịch Thuật: Yng68bld

cũng xuất thế rồi ?”

Ba người đàm thoại đều dùng truyền âm, người ngoài căn bản nghe không được đối thoại của ba người, chỉ có thể thấy được biểu tình của họ.

Quản Phong Chi đáp :”Không sai, Hồ Phách Thần Châu đang ở trên người của Ngô Thiếu hiệp, Niên Dữ Hành cái lão độc vật này cũng vì muốn đoạt lấy Hồ Phách Thần Châu mà cùng với ta đánh nhau, hơn nửa lão độc vật này lại dùng Bách Xà Đại Trận để đối phó bọn ta, nếu như không phải có Hồ Phách Thần Châu cùng với võ công tuyệt thế của Ngô thiếu hiệp, bọn ta chỉ sợ đã phải chết vì Bách Xà Đại Trận rồi.”

Hai người trầm mặc một lát, Vu Văn nói :”Niên Dữ Hành cái lão độc vật này lại còn chưa chết, lần sau chạm đến hắn, nhất định phải phế hắn, nếu không trên giang hồ không biết được có bao nhiêu người chết dưới độc vật của hắn.”

Tôn Nho đột nhiên hỏi :”Quản huynh, huynh có biết sự phụ của vị Ngô thiếu hiệp kia là ai không?”

Quản Phong Chi ngờ ra, đáp :”cái này ta cũng không biết, ta không có hỏi qua, bất quá ta dám khẳng định võ công của chàng ta nhất định so với ta cao hơn rất nhiều.”

Tôn Nho gật đầu đáp :”hèn chi ta và Vu huynh căn bản nhìn không ra thâm sâu của thiếu niên đó.”

Vu Văn cắt ngang nói :”Chúng ta không cần bàn chuyện này nữa, vài thập niên không gặp rồi, trước hết uống hai chung rồi nói tiếp.” Nói xong vì Quản Phong Chi rót một chung rượu.

Vu Văn đưa chung lên nói :”Quản huynh, Tôn huynh, ta uống trước kính hai người.” Nói rồi uống hết một chung, hai người cũng đưa chung rượu lên uống hết .

Ba người ngồi chỗ đó vừa uống, vừa bàn đến vài sự tình không quan hệ khẩn cấp.

Nhìn thấy ba người không khí vui vẻ, Bạch Y mừng rỡ nói :”Xem ra Quản tiên bối đã thuyết phục được song tiên nhị vị tiên bối, chúng ta có được song tiên hai vị giúp tay, chúng ta không cần cả ngày lo lắng nữa.”

Nghe xong, Ngô Lai, Lãnh Ngưng Vũ không khỏi gật đầu, còn Bạch Vân, Tuyết Nhi và Quản Minh ba người chỉ có ăn, căn bản không lý tới mọi chuyện khác.

Một lát, Quản Phong Chi trở lại bàn Ngô Lai, nói :”Được rồi, có song tiên ở đây, thực lực chúng ta đại tăng, những người đối với chúng ta bất lợi sẽ không dám dễ dàng xuất thủ.”

Ngưng lại rồi lại nói :”Thời gian đã không còn sớm, chúng ta trước tiên về phòng nghỉ ngơi đã!” Nói rồi gọi điếm tiêu nhị, để điếm tiêu nhị đưa mọi người đến phòng.

Bạch Y nói :”Tiền bối, song tiên nhị vị tiên bối”